HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

LUCY
ASHFORDOVÁ

Krásná vdova na scestí

Lucy Ashfordová

KRÁSNÁ VDOVA NA SCESTÍ

Překlad

Helena Volná

Milá čtenářko,

opět za Vámi přicházím s příběhy, ve kterých si hrdinky, i když pocházejí z urozených kruhů, musejí doslova vybojovat každé svobodné nadechnutí. Hned v prvním příběhu Krásná vdova na scestí *se můžete potkat s krásnou lady Serenou, které stačilo jedno manželství s charakterově špatným mužem, aby si už do svého života nechtěla žádného muže nikdy pustit. A přesto ji jedno špatné rozhodnutí vehnalo do náruče nechvalně známého francouzského šlechtice…*

Ve druhé romanci s názvem Pro vévodu nevhodná *patří hrdinka k takzvaným modrým punčochám. Ženám, které považují za důležité vzdělání, mají často umělecké nebo vědecké zájmy a nebojí se používat vlastní mozek a mít své vlastní názory. Takové nekonvenční ženy byly ve společnosti často vysmívané a nebyly považovány za pravé dámy. Naštěstí je vévoda z Aylshamu dostatečně sebevědomý džentlmen, který naopak dokáže ocenit jiskřivou inteligenci krásné ženy. Tato kniha je také první z minisérie Svobodomyslné dámy, takže se na podobná témata můžete těšit i v budoucnu.*

S láskou
Váš Harlequin

Lucy Ashfordová

KRÁSNÁ VDOVA NA SCESTÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Widow's Scandalous Affair

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Helena Volná

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2020 by Lucy Ashford
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9304-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9305-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9306-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Květen 1794 – Londýn

Bylo už po deváté, když Serena, zahalená do tmavého pláště s kapucí, zaplatila drožkáři a z rohu Henrietta Street zamířila do Covent Garden. Proplétala se mezi lidmi, kteří sem každý večer proudili za zábavou a potěšením, Serena však měla pocit, jako by mířila přímo do té nejhorší noční můry.

Vysoko na obloze černé jako uhel svítil měsíc v úplňku, ale jeho stříbřitá záře bledla ve srovnání se světly lamp proudících z mnoha hospod, výčepů a heren. Květnová noc byla teplá a vlahá a spoře oděné ženštiny se nestoudně předváděly na náměstí před tržnicí a laškovaly s mladými floutky, kteří na ně zírali, jako by je svlékali očima. Po ulicích rachotily káry pouličních prodavačů, kteří nabízeli jídlo, květiny a ovoce ukořistěné na denním trhu. O kousek dál před kostelem šumař vyhrával na housle veselé popěvky a několik zjevně podnapilých mužů se těžkopádně pokoušelo tančit jig. Serena musela uskočit stranou, když tanečníci prudce zavrávorali.

Jdu pozdě, plísnila se v duchu zoufale. Schůzka se měla uskutečnit tady, na rohu King Street, ale po muži, jehož vyhlížela, nebylo zatím ani vidu, ani

slechu. Snažila se potlačit rostoucí paniku. Co bude dělat? Možná si to rozmyslel…

Na kratičký okamžik pocítila záchvěv naděje, ten však rychle pominul. Jestli se ten člověk neobjeví, bude zostuzena. Ponížena.

Tiše vyjekla, když jí na rameno dopadla čísi drsná ruka a jakýsi muž ji hrubě otočil, aby jí viděl do tváře.

„Vy jste ta dáma, co se má potkat s panem Silasem Mortem?“ zavrčel na ni.

„Ano.“

Sereně se rozbušilo srdce a muže od sebe odstrčila.

„Už na mě nikdy nesahejte! Rozumíte?“

Muž se rozesmál. A nejen to, začal se jí pošklebovat. „Zatoulala jste se hodně daleko od vašeho nóbl domu, co, paničko? Tohle je jinej svět, než jakej znáte, co?“ Palcem jí ukázal směrem k úzké uličce. „Pan Mort je tam. A moc nerad čeká.“

Zamířil k uličce a ani se neobtěžoval podívat, zda jde Serena za ním. A ta pochopitelně šla. I když se jí třásla kolena, hlavu držela pyšně zdviženou, protože věděla, že nesmí dát najevo svůj strach. Jestli se něco naučila, pak to bylo toto. *Strach tě oslabuje. Strach z tebe udělá oběť.*

Zjistila, že se blíží ke skupince tří mužů, kteří postávali ve stínu jedné z hospod. Přitáhla si plášť, který si vypůjčila od své komorné, ještě pevněji k tělu a ujistila se, že jí kápě zakrývá její zářivě blond vlasy. Ale jaký mělo smysl snažit se tajit, kdo ve skutečnosti je? Ti muži to věděli naprosto přesně. A i kdyby ne, ve chvíli, kdy otevře ústa a promluví, ihned vyjde najevo, že sem nepatří.

Právě tak sis na sebe mohla vzít svoji nejlepší saténovou pláštěnku a hedvábný klobouček, ty hloupá Sereno.

„Mám schůzku s panem Silasem Mortem.“ Samotnou ji překvapilo, s jakým klidem to vyslovila.

„Kdo z vás to je?“

„Kdo z vás to je?“ opakoval po ní jeden z mužů ironicky a s úšklebkem napodoboval její pečlivou, kultivovanou výslovnost.

„Páni, náš Silas si ale uměl vybrat pěknej kousek, aby ho dneska zahříval, to vám teda povím.“

Když Sereně došlo, co tím míní, málem jí vynechalo srdce. „Ne,“ začala, „vy mi nerozumíte…!“

Pak se zarazila, neboť poznala muže v černém obleku a s jizvou na obličeji, který k ní kulhal.

„Takže koukám, že jste přišla?“ zeptal se a souhlasně kývl. „A dobře děláte, milostivá, když jste se rozhodla dodržet naše ujednání.“

Mávl rukou a jeho tři kumpáni ustoupili stranou, což umožnilo Sereně znovu si prohlédnout strašlivou jizvu, která se mu táhla přes čelo a jedno oko až k lícní kosti. Srdce jí bušilo jako o závod.

„Pane Morte,“ začala, „přišla jsem vám zaplatit, co jste požadoval. Musím vám rovněž sdělit, že pokud o vás po dnešním večeru ještě někdy uslyším, zcela určitě vás poženu před spravedlnost. Rozumíte?“

Doufala, že to vyznělo jasně a sebejistě, dosáhla však jedině toho, že se Silas Mort začal chechtat.

„Vy že mě poženete před spravedlnost, milostpaničko? To určitě! Chcete mi namluvit, že poběžíte a povíte smírčímu soudci o našem dnešním dostaveníčku? Ba ne, to neuděláte. A jestli jo, celej svět se dozví to, co chcete stůj co stůj ututlat. A že to bude pěkně šťavnatej skandál!“

Namířil na ni prst. Už se nesmál, ale zavrčel na ni: „Takže mi přestaňte vyhrožovat.“

Poté se obrátil ke svým kumpánům. „Moc smutnej obrázek, že jo, hoši? Hezká mladá vdova, která celý

dva roky pořád truchlí po svým hrdinským manžílkovi…“

Otočil se zpět k Sereně.

„Bude pro vás lepší, když mi zaplatíte, mylady. A zčerstva.“

Serena už svírala v ruce váček. „Tady je vašich dvacet guinejí,“ řekla. „A na oplátku očekávám, pane Morte, že budu ušetřena dalších vašich nehorázných a chamtivých požadavků.“

Mort jí vytrhl váček z ruky a dychtivě přepočítal jeho obsah. „Vypadá to, že jsou tady všechny. Ale vy mě obviňujete z chamtivosti, mylady? Vy, s vašim krásným domem, kočárem a šperkama?“ Naklonil k ní obličej, až se jí téměř dotýkal. „A tak mě tak napadá, že tohle byl jen malej závdavek a že mi dlužíte mnohem víc. Co na to říkáte? Dalších dvacet guinejí?“

Serena na vteřinu zavřela oči. Pak se zhluboka nadechla a řekla: „Ne. Rozhodně ne. Odmítám vám zaplatit víc. Jste ničema a podvodník a…“

Silas Mort zvedl ruku a jeho tři kumpáni spěšně vykročili, aby ji obstoupili. Jeden z nich jí shodil z hlavy kapuci a Serena cítila, jak se jí její zlaté vlasy rozlily po ramenou.

„Moc hezounká,“ mumlal muž a chlípně si olízl rty. „Tak hezounká…“

Serena se ho zoufale snažila odstrčit. Myslela si, že už se v několika uplynulých letech poučila a dostala rozum, nicméně to, že se po hlavě vrhla do tak hrozné situace, byla od ní ta nejhloupější věc na světě. Pokoušela se jim vymanit, ale jejích nepřátel bylo moc a měli mnohem větší sílu.

A pak se za jejími zády ozval jiný hlas. Kultivovaný, klidný hlas muže z vyšší třídy s téměř neznatelným cizím přízvukem.

„Pánové, jistě mi prominete, že vás ruším. Ale domnívám se, že zde, bohužel, došlo k omylu."

Vzápětí se ze tmy vynořil vysoký muž v jednoduchém černém kabátě a v klobouku, který mu stínil tvář, a zvolna zamířil ke kroužku mužů. Položil majetnicky ruku Sereně na paži a pak se rozhlédl kolem sebe. Muži zkoprněli.

„Snad bych vám měl vysvětlit," pokračoval tiše, „že právě tato dáma je pod mou ochranou. Takže bych vám byl nesmírně zavázán, kdybyste nás nechali nerušeně si užít naše *rendezvous*. Nepochybuji, že mi rozumíte."

V jeho zdvořilém hlase zazněl jakýsi znepokojivý a snad i nebezpečný podtón, který přiměl Mortovy komplice zaváhat. Přesto však měli přesilu čtyři proti jednomu.

Zabijí ho, blesklo Sereně hlavou. *Dobré nebe, oni ho určitě zabijí.*

K tomu se nechystali. Ale ani se neměli k tomu, aby se stáhli. Nový příchozí k sobě Serenu přitáhl a pevně ji objal kolem pasu.

„Mlčte," nařídil jí šeptem a Serena si opět povšimla onoho ocelově chladného tónu. „Nechte vše na mně."

Nedokázala by promluvit, ani kdyby chtěla. Strach a úlek ji připravily o hlas. Neboť nyní, když se odvážila si ho zblízka prohlédnout, poznala, kdo to je.

Jmenoval se Raphael Lefevre. Byl to francouzský šlechtic, jenž minulý rok přijel do Anglie, aby tam stejně jako mnozí jeho krajané našel útočiště před chaosem a násilím revoluce, která zachvátila jeho rodnou zem. Lefevre se však od ostatních francouzských uprchlíků lišil. Místo aby vyjadřoval zděšení nad tím, co se ve Francii děje, místo aby pomáhal obětem a snažil se ze všech sil veřejnosti neustále

připomínat, v jak tíživé situaci jsou jeho krajané, vesele prohlašoval, že bude nejraději, když už se do své vlasti nikdy nebude muset vrátit.

„Dobré nebe, a proč bych měl?“ opakoval se svým typickým měkkým přízvukem. „Londýn mi dokonale vyhovuje.“ A dával to až příliš okatě najevo.

Dostalo se mu prvotřídního vzdělání, neboť ho jeho otec, markýz z Montpellier, poslal nejprve do Etonu a pak do Oxfordu, takže jeho angličtina byla téměř dokonalá. Když se před rokem ve věku osmadvaceti let opět vrátil do Anglie, oživil vztahy s bývalými kamarády a získal i mnoho dalších přátel, zejména díky svému bohatství. Stal se však také terčem kritiky, zejména proto, že se až příliš často objevoval ve společnosti nejvyhlášenějších londýnských bonvivánů. Když se mu zachtělo, dokázal být nesmírně šarmantní a mnozí ho popisovali jako úžasně přitažlivého člověka s krásnými hustými černými vlasy a zvláštníma šedomodrýma očima. Dokonce i sama Serena jednou málem propadla kouzlu jeho lichotek a jeho neodolatelnému úsměvu.

Nikdy víc, přísahala si. Bohužel se s ním musela až příliš často potkávat při různých společenských příležitostech. A občas mívala pocit, že ji jeho oči s tím nesnesitelně posměšným a vyzývavým výrazem všude sledují.

Jen před pár dny měla na plese lady Sunderlandové tu smůlu, že se ocitla v jeho blízkosti, právě když se hovořilo o tom, co znamená loajalita k vlasti. Lefevre téma odbyl cynickým posměškem a Serena se neudržela a oplatila mu to.

„*Monsieur le marquis*, my všichni dobře víme, co pro vás znamená povinnost. Mnozí vaši krajané zůstali doma a snaží se bojovat, aby obnovili klid

a pořádek ve vaší těžce zkoušené zemi. Ale pro vás je nejvyšší prioritou zábava v Londýně!“

Ozvalo se tiché souhlasné mumlání, ale Raphael Lefevre její útok bleskurychle odrazil. „Ach, *madame*,“ řekl svým obvykle lhostejným tónem. „Kdo by u vás čekal tak prudkou povahu! Abyste věděla, nelituji svoji zemi, ale soucítím se svými bližními.“ Přejel ji hodnotícím pohledem a dodal: „Kéž co nejdéle zůstanete spokojenou vdovou. Bůh chraň toho, kdo by si vás vzal za ženu. Musel by mít hodně kuráže.“

Ještě nyní zněl Sereně v uších stěží potlačovaný uštěpačný smích jeho kumpánů. A nyní ten odporný markýz stál tady a tiskl ji k sobě. Byla to snad další z jeho her?

„Zde přítomná dáma a já,“ vysvětloval tiše Mortovi a jeho společníkům, „jsme se tady měli sejít, abychom na přání mylady prozkoumali poněkud živější místa, než jaká obvykle navštěvuje. Je to naše soukromá záležitost, chápete? Ačkoli se obávám, že jsem se trochu opozdil. A za to se musím Její Jasnosti co nejponíženěji omluvit.“

„Ani nápad!“ vykřikl Silas Mort. „Měla se sejít se mnou!“

„Vážně?“

Lefevre udiveně zvedl obočí. „Dobrý muži, odpusťte, ale vaše tvrzení mi připadá krajně nepravděpodobné. Viďte, má drahá Sereno.“

Podíval se na ni, a ačkoli hovořil tiše a mírně, jeho vysunutá brada a znepokojivě upřený pohled mluvily samy za sebe. On jí mlčky rozkazoval!

Je to naše soukromá záležitost, prohlásil. A řekl to nahlas a zřetelně. Zbláznil se snad?

Posmíval se jí, pochopitelně. Chtěl se jí pomstít za to, jak ho v minulosti několikrát veřejně popichovala. Nyní si uvědomila, že se kolem nich začínají srocovat

kolemjdoucí, kteří se už těšili na nečekanou zábavu. Hazardní hry a kohoutí zápasy byly v okolí běžnou atrakcí, ale podívaná na veřejné ponížení vznešené dámy, to bylo něco skutečně výjimečného. Serena usoudila, že kdyby se ten proklatý Raphael Lefevre vytratil právě tak nenápadně, jako přišel, nikdo jiný by kvůli ní nehnul ani prstem a opět by se octila v moci Silase Morta a jeho kumpánů.

Těžko si dokázala představit pochybnějšího rytíře v zářivé zbroji, než jakým byl marnivý a zahálčivý markýz. Liboval si v hazardních hrách i ve všech bujnějších zábavách a rozhazoval své jmění za módní výstřelky. Mladíci z nejvyšších kruhů převzali jeho ležérní, ale nákladný styl v oblékání a napodobovali každý jeho osobitý projev, dokonce i jeho styl řeči s lehkým francouzským přízvukem.

Avšak v tuto chvíli byl markýz její jedinou nadějí na záchranu. A Serena si uvědomila i velice zvláštní pocit. Jako by pro ni bylo naprosto přirozené schoulit se v jeho lákavém objetí…

A dopustit, aby tě tento muž ještě jednou na veřejnosti zostudil… cožpak ti to už nestačilo?

Dnes byl oblečen překvapivě střízlivě, ale jeho šedomodré oči, které mu svítily nad ostře řezanými lícními kostmi, měly stejně zlomyslný výraz jako vždy.

V tu chvíli se Silas Mort dobelhal až k markýzovi, nadmul se a postavil se proti němu. Vybrat si mezi nimi dvěma bylo jako ocitnout se mezi dvěma ohni.

„Tak koukejte, panáčku," začal Mort a namířil na markýze zkroucený ukazováček. „Není moudrý míchat se do něčeho, co se vás netýká."

Lefevre stiskl Serenu pevněji.

„Ale mě se to týká. Už jsem vám to řekl." Mluvil

jasně. Ocelově chladným tónem. „Kdokoli, kdo uráží tuto dámu, urazí i mě. A to by rozhodně nebylo moudré."

Serena se zachvěla a tentokrát nikoli strachem ze Silase Morta a jeho společníků, ale kvůli čemusi o nic méně šokujícímu.

Kdokoli, kdo urazí tuto dámu, urazí i mě? Lži, pochopitelně. Jen samé lži. Otřásla se.

Na Silase Morta to však zapůsobilo a zaváhal. V tom okamžiku se však náhle vzepřeli jeho muži a naléhali na svého vůdce, aby se nenechal zastrašit.

„Pusť se do něj, Silasi!" zařval jeden z nich. „Ten panáček je jenom naparáděnej tlučhuba. Sázíme na tebe!"

„Pověz mu, ať nechá tu pěknou vdovu nám," ječel další. „Pověz mu, že kdo dřív přijde, ten dřív bere!"

Serena cítila tlak markýzovy paže a snažila se ho odstrčit. Naklonil se k ní a zašeptal jí do ucha: „Přestaňte se vzpouzet, Sereno. Copak nechápete, co se s vámi chystají provést?"

Jeho hluboký, lehce zastřený hlas jí projel tělem jako nůž. Krev se jí nahrnula do obličeje a v ústech jí vyschlo. Často se s ním setkala v nejvyhlášenějších londýnských salonech, ale dosud nikdy si neuvědomila, jak mocná mužná síla v něm dřímá. A když zvedla hlavu, přistihla se, jak fascinovaně zírá na jeho pevná, ale smyslná ústa…

Vzchop se, Sereno. Udělej něco. Nesmíš připustit, abys musela být vděčná právě Raphaelu Lefevreovi!

Mort a jeho společníci je obstoupili.

Serena nemohla udělat téměř nic. „Nepatřím vám. Nevím, proč si myslíte, že máte právo zasahovat mi do života a…" zasyčela markýzovi do ucha tiše, aby to nikdo jiný nezaslechl. Ale markýz ji přerušil. Téměř něžně vzal do dlaní její obličej a zamumlal:

„Nehýbejte se. Zůstaňte, kde jste, *ma chère*, a já se o vás postarám."

Ma chère? Postarám se o vás? Ne! Rozhodně ne! Co to povídá? Co to dělá? Určitě se ji snaží zesměšnit tak jako tolikrát předtím!

Ale pak se markýz jemně dotkl ukazováčkem citlivého místa pod jejím ušním lalůčkem a vyslal tím jejímu tělu nebezpečný a zlověstný signál, takže se otřásla. A poté udělal něco zcela neuvěřitelného. Navzdory celé té zoufalé situaci sklonil hlavu a dotkl se rty jejích úst. V tu chvíli Serenu zalila prudká žhavá vlna, a místo aby ho odstrčila, přitiskla se k němu, jako by se v něm chtěla ztratit, splynout s ním v jedno. Na kratičký okamžik vnímala jen udivující důvěrný dotyk jeho rtů a jeho objetí oznamující všem jasně, že mu Serena náleží.

Dobré nebe. Nikdo jiný neexistoval…

Až do chvíle, kdy si uvědomila přítomnost dalších mužů. Byli to bohatí hejsci, kteří stejně jako Lefevre hledali rozptýlení a zábavu v nočních doupatech v Covent Garden, aby takříkajíc okusili, jak vypadá *samotné dno*.

Serena je všechny znala. Byl to lord Giles Beaumaris, syn vévody. Dále Callum Finley, vlastník rozsáhlých pozemků ve Skotsku, a konečně sir Simon Hawkesworth, který na svém venkovském panství v Berkshire choval ceněné dostihové koně.

„Hleďme, Lefevre!" zvolal Beaumaris. On i jeho druzi odhadovali situaci a vycítili, že se mezi markýzem a Mortem a jeho kumpány schyluje k něčemu hrozivému. „Co se tady děje? Potřebuješ pomoc, příteli?"

Jak se blížili, Serena si hbitě přehodila přes hlavu kapuci, která jí alespoň částečně zakryla obličej. K její úlevě jí však markýzovi noví spojenci

nevěnovali pozornost. Místo toho mířili k Mortovi a s vidinou nečekané zábavy si protahovali svaly.

„Příhodný večer pro pěkný zápas," ušklíbl se Finley na své přátelé. Finley byl zapálený rohovník a i ostatní byli silní a ve skvělé kondici. Mort i jeho muži usoudili, že je moudřejší ustoupit.

„Tak to vypadá, že dorazily posily, mládenci," zamumlal Mort a spolu se svými společníky rychle zmizel v sousední tmavé uličce.

Teď, pomyslela si Serena a bušícím srdcem. *Teď máš možnost utéct.* Zkusila to. Skutečně se pokusila markýzovi vytrhnout, ale marně. Držel ji pevně a jeho přátele si ji zvědavě prohlíželi.

Beaumaris pozvedl obočí. „Co jsi k čertu dělal, Lefevre, ty mizero? Dohodli jsme se, že se tady my čtyři sejdeme, abychom si někam vyrazili, ale zdá se, že ty sis už povyražení našel sám, tady s tou dámou."

Upřeně zíral na Serenu, která zabořila obličej do markýzova rukávu a v duchu se modlila. *Prosím, neprozraďte mě. Prosím, neříkejte jim, kdo jsem.*

„S dámou?" zeptal se Hawkesworth posměšně. „Od kdy se místním rajdám říká dámy?" Namířil na Lefevrea prst. „Ale buď opatrný, příteli. Zdá se, že nebýt nás, ocitl by ses právě kvůli této *dámičce* v pěkné bryndě. Takže se ujisti, že za to doopravdy stojí. A teď tě raději ponecháme tvému osudu."

Pomalu odcházeli a častovali se při tom ještě šťavnatějšími vtípky. Serena hořela hanbou.

Kéž bych se mohla dostat domů, modlila se v duchu. Pustila bych celou tu hroznou noční můru z hlavy a postarala bych se o to, abych se už nikdy k Raphaelu Lefevreovi nepřiblížila ani na míli.

Avšak markýz s ní měl zjevně jiné plány. Nepřestával ji pevně držet a rázně ji vedl ji na opačnou stranu. Opět se mu pokoušela vytrhnout, ale bez úspěchu.

Markýz ji nepustil a přiměl ji, aby se podvolila a následovala ho.

„Na útěk zapomeňte, mylady," řekl ostře. „Až spolu skončíme, odvezu vás domů. Ale teď nastal čas, abychom si spolu vážně promluvili. Už jsme to odkládali dost dlouho."

V tu chvíli Serena pozbyla veškeré naděje.

DRUHÁ KAPITOLA

Raphael ji vedl úzkou uličkou s kočičími hlavami zpět na hlavní náměstí a pak s ní zamířil do jedné z hospod na severní straně.

Zpětně si uvědomil, že ji měl vzít do nějakého trochu obstojnější podniku, protože v temných zákoutích se stále potloukaly podivné existence a na každém rohu postávaly prostitutky vyhlížející zákazníky. Jedna z nich na něho zavolala.

„Nabízím zvláštní slevu pro takovými pěkného panáčka jako ty, drahoušku."

„Ne, díky," odsekl jí. „Mám všechno, co potřebuji."

Přitáhl k sobě Serenu pevněji a všiml si, jak se celá třese. Bylo to šokem ze střetnutí s těmi násilníky? Napadlo ho však, že kdyby se jí neuváženě zeptal, prohlásila by, že by kdykoli byla mnohem radši s nimi než s ním.

To bylo moc zlé.

Když vešli do hospody, našel pro ně místa v rohu, kam už téměř nedosáhlo mdlé světlo laciných lojových svíček. Znovu jí sklouzla kapuce z hlavy a Raphael při pohledu na její dokonalý obličej zatajil dech. Ani její bledost, rozrušení a rozcuchané vlasy jí neubraly na půvabu. Nepochybně to byla jedna z nejkrásnějších žen londýnské smetánky. Měla jemný

oválný obličej, plná ústa a oči v barvě oceánu za letního dne, lemované hustými, dlouhými řasami.

To, co se odehrávalo na těchto ubohých a špinavých ulicích, jí zjevně hluboce otřáslo.

„Proč se znovu nevdá?“ divili se lidé. *„Protože milovala svého manžela, ctěného Lionela Willoughbyho,“* zněla obvyklá odpověď. *„Byl to válečný hrdina a nikdo jí ho nemůže nikdy nahradit…“*

Raphael si uvědomil, že na něho lady Serena mluví. V hlase jí znělo zřetelné pohrdání a současně i vzdor.

„Má to snad být jeden z dalších vašich pokusů, jak mě ponížit, *monsieur le marquis*? Když jste mě zavedl na místo, jako je toto?“

Napadlo ho, že v aroganci se příslušníci anglické vyšší třídy rozhodně vyrovnají francouzské aristokracii.

„Pokud jsem měl možnost dnes vidět, lady Sereno, ponížila jste se sama způsobem, jaký bych jen stěží překonal, i kdybych se snažil sebevíc.“

Pokynul hostinskému. „Víno, prosím. A dohlédněte, aby sklenice byly čisté.“

Lady Serena se nervózně rozhlédla kolem sebe. „Poslední věc, kterou chci, je víno!“

„Vážně?“ Pokrčil rameny. „Myslel jsem, že ho potřebujete. Jakou hru jste tam hrála? A netvrďte mi, že mi do toho nic není, protože je. Musel jsem vám přispěchat na pomoc.“

Hostinský před ně postavil na stůl láhev vína a dvě sklenky a Raphael jim oběma nalil.

„A když už jsme u toho, očekával bych, že mi projevíte alespoň trochu vděčnosti.“

„Vděčnosti? *Monsieur le marquis*, doufáte snad, že jste ve mně vzbudil vděčnost tím, jak jste mi tam, v té uličce předvedl dokonalou ukázku své… mužské ješitnosti?“

Raphael si velmi dobře vzpomínal na večer, kdy jí byl vloni v listopadu na jednom plese představen.

„Je to skutečná krasavice," vykládal mu tehdy Giles Beaumaris nadšeně. „Počkej, až ji uvidíš."

Tehdy ho však tolik neudivila její krása jako spíš její zranitelnost. První, co ho totiž napadlo, když ji v přeplněném tanečním sále spatřil, bylo, že vypadá *velmi, velmi osaměle.*

Posléze ji požádal o tanec, ale neměl možnost zjistit, co způsobilo její zoufale smutný výraz, neboť poté se úplně všechno pokazilo a Raphael Lefevre už v očích lady Sereny neměl naději na pokání.

Od onoho katastrofálního setkání se ta povýšená vdova truchlící po svém drahém válečném hrdinovi rozhodla, že se Raphael stane terčem jejích vtipných a občas i jízlivých poznámek, které jí však uměl hbitě oplácet díky svému suchému humoru a popularitě v mondénní společnosti. Avšak v poslední době začaly být její komentáře zatraceně nebezpečné.

Když ji nyní pozoroval, s jak znechuceným výrazem odstrčila skleničku vína, musel se až cynicky usmát. Kéž by byly řešením polibky!

Když ji dnes večer objal, cítil, jak v jeho náruči taje, jak se mu poddává, a když se jejich rty setkaly, chutnala nádherně. A navíc by mohl přísahat, že ho její hebké, sametové rty zvaly, aby pokračoval…

Vsadil by se, že si to také uvědomila a nenáviděla se za to. Ale mnohem víc nenáviděla Raphaela Lefevrea.

Rychle dopil svoji sklenku a natáhl se pro láhev, aby si mohl znovu nalít. Lady Serena zjevně usoudila, že toto laciné víno je pod její úroveň stejně jako on sám. Zdálo se mu, že se už trochu vzpamatovala, i když mu nemohl uniknout ostrý kontrast mezi jejím

ledově chladným výrazem a svůdně rozpuštěnými prameny světlých vlasů, které se jí vlnily kolem její štíhlého dlouhého krku.

Jak asi musela nenávidět to, že si toho všiml, pomyslel si. A vzápětí se v duchu okřikl.

Buď opatrný!

Ano, byla nesmírně krásná, ale bože, jak moc ho nesnášela.

„Takže moji záchrannou akci považujete za pouhou ukázku mužské ješitnosti?" zeptal se jí mírně. „Zvláštní, neboť já jsem nabyl dojmu, že vás chráním před bandou hrdlořezů, kteří se vám chystali provést něco moc nepěkného. Jistě si sama uvědomujete, že jste svým večerním výletem do této nechvalně proslulé čtvrti ohrozila nejen svoji pověst, ale především svoji bezpečnost."

„Totéž bych mohla prohlásit i o vás," odsekla, ale Raphael si všiml, že se začervenala. Dokonce i ona se svým vybraným chováním věděla, proč muži jako on a jeho prostopášní přátelé navštěvují Covent Garden. Chodili tam, aby tam hledali snadnější povyražení, než jaká se jim dostávala v uhlazených klubech či šlechtických salonech v Mayfair.

„Já jsem ale muž, pokud jste si toho ještě nevšimla," odpověděl tiše. „Umím se o sebe postarat i v mnohem ubožejších ulicích, než jsou tady. A pokud jde o moji pověst, dostalo se mi spolehlivých informací, že hlouběji už klesnout nemohu. Zato vy jste sestra jednoho z nejvýše postavených šlechticů království, samotného hraběte ze Stainsby. A přesto jste se vypravila do této čtvrti bez doprovodu garde-dámy. Bez jakékoli ochrany. Proč?"

Všiml si, jak se jí v očích mihl záchvěv paniky. A proti svému zvyku se nezmohla na odpověď. Teprve po chvíli chladně odpověděla: „Šlo o naprosto

soukromou záležitost. A rovněž se musím důrazně ohradit proti způsobu, jakým jste…“

„Dal najevo, že patříte ke mně?“ přerušil ji Raphael a mávl rukou, jako by celý incident už úplně pustil z hlavy. „Omlouvám se, jestli jste měla jiný plán, jak se s těmi pány, kteří vám vyhrožovali, vypořádat. Schováváte si pod pláštěm pistoli? Anebo mám jiný nápad: hodlala jste je skolit svými jedovatými poznámkami?“

Trhla sebou a střelila neklidným pohledem ke dveřím, ale Raphael jemně uchopil jeden pramen jejích vlnitých vlasů a řekl: „Tak to bych vám neradil, mylady. Na útěk v této čtvrti v každém případě zapomeňte. Lady Sereno, povězte mi, proč se tak urputně bráníte přijmout skutečnost, že jsem vám dnes večer pomohl?“

Její rozrušení prozrazovala jen jemně tepající žíla na krku, ale jeho zkušenému zraku to neuniklo.

„Nemusel jste mě k sobě tak…“ začala a zarazila se, jako by nenalézala vhodné slovo, „tak *tisknout*… před těmi lidmi. Vypadalo to, jako… jako…“

„Jako bychom byli milenci? Ale tím jsem těm lotrům dal najevo, že spolu máme tajné dostaveníčko. A protože jsem v té chvíli čelil silné přesile, musel jsem je přesvědčit, že vás budu za každou cenu bránit.“

Upřeně ji pozoroval a pak se slabě usmál. „Nesouhlasíte snad, mylady?“

Opět zčervenala. „Vy, *monsieur*, jste naprosto bezcharakterní mizera.“

„Nepochybně,“ souhlasil Raphael. „A vy jste zase až příliš namyšlená, lady Sereno.“

Téměř fascinovaně hleděl, jak sevřela své sladké rty a jak jí zrůžověly tváře, když se snažila najít pádnou odpověď. Skoro ji litoval, v jak ošemetné situaci

se ocitla, ale pak si rychle připomněl, že teprve před týdnem ho na veřejnosti osočila, že své krajany klidně nechal napospas jejich osudu.

„A také své přátele a svoji rodinu, jak všichni dobře víme," dodala tehdy. „Ano, všechny je opustil, a to jen proto, aby se zde mohl bavit a žít si na vysoké noze."

Tuto poznámku pronesla na večírku, v salonu plném významných hostů. Ano, hodně ho tím rozzlobila. Ale jen na chvíli.

Nyní se v této zakouřené špinavé krčmě uvolnil a ukázal prstem na její netknutou sklenku. „Určitě se nenapijete?"

Znovu zrudla hněvem a rozpaky. „Jistěže ne! Nikdy jsem sem nechtěla jít a už vůbec ne s vámi!"

Nepřestával se jemně usmívat, protože tušil, že jeho klid ji přivádí k zuřivosti. „*Mon Dieu*," řekl. „To musí být pod vaši úroveň, viďte."

Dopřál si pár doušků vína a všiml si, že se jí plášť trochu svezl z ramen a odhalil světle zelené šaty, které měla pod ním. Měly vysoký, přísný límec, ale přiléhavý živůtek a Raphaela napadlo, zda si Serena uvědomuje, jak zdůrazňují její ňadra. Rychle si vzpomněl, jak na něho zapůsobila její štíhlá, ale přesto velice ženská postava, když ji objímal, a ještě rychleji tu vzrušující vzpomínku potlačil.

Uvědom si, že tebou pohrdá. A je pro tebe navíc i nebezpečná. Ale nyní máš příležitost, tak ji, proboha, nezahoď.

„Lady Sereno," pokračoval vlídně, „uvědomte si, že nejlepší způsob, jak se s těmi darebáky, kteří vám vyhrožovali, vypořádat, je oznámit vše smírčímu soudci. Smím se zeptat, zda to máte v úmyslu?"

Zaváhala a chvíli mlčela. „Já… to nemohu udělat," odpověděla konečně. „Neboť se to týká věci, kterou bych raději zachovala v tajnosti."

„Ach, tak.“ Pokýval chápavě hlavou. „Má to snad znamenat, že svatozář mé lady Sereny jaksi pohasíná? No tohle! *Quelle surprise*.“ Zvedl káravě prst. „Mám návrh. Možná byste měla uvážit, jak se vypořádat se svými vlastními chybami, než se příště s takovou vervou pustíte do kritiky těch mých. Až na to… proboha, co to povídám. Lady Serena žádné chyby nemá. Lady Serena je dokonalost sama. A přesto…“ Naklonil se k ní a dodal tiše: „A přesto se nemohu zbavit dojmu, že vás ti odporní chlapi, s nimiž jste se dnes sešla, vydírají.“

Všiml si, jak prudce zadržela dech.

„A proto vás musím opět varovat,“ pokračoval nelítostně, „neboť vyděrači se vždy vracejí…“

„Ale já jsem zaplatila, co požadovali…“ vyhrkla Serena bez rozmyslu a pak se zarazila, když si uvědomila, co řekla.

„Dobré nebe,“ povzdechl si Raphael. „Takže jsem se nemýlil. Piedestal dokonalé lady Sereny se povážlivě kymácí. Takže vám nabízím, mylady, že si s těmi vyděrači poradím. A vy mě na oplátku od této chvíle přestanete veřejně očerňovat.“

„Já si s nimi poradím sama! Už jsem vám řekla, že jsem to vyřídila.“

Téměř lítostivě zavrtěl hlavou. „A já jsem vám řekl, že vyděrači nikdy nemají dost. Což znamená, že možná ještě podniknete několik nočních výletů do Covent Garden s váčkem napěchovaným penězi, které jim předáte. Přinejmenším.“

„Toho se neodváží! Viděla jsem je naposledy! Ujišťuji vás!“

„Vážně si to myslíte?“ zeptal se chladně. „Dva z nich nás sledovali. Všiml jsem si jich cestou sem, když jsem se nenápadně ohlédl. Věřte mi, že s vámi ještě neskončili. Ani zdaleka ne. A je zde ještě něco,

co byste měla vzít v úvahu. Co když vás někdo z mých přátel dnes večer poznal?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „To je vyloučené. V tom starém plášti mě nemohli…“ Hlas se jí zlomil. Pak se zhluboka nadechla a tiše řekla: „*Monsieur.* Vy mě těm džentlmenům neprozradíte, že ne? K tomu se nesnížíte dokonce ani vy!“

„Váš názor na moji maličkost mě nikdy nepřestane bavit,“ odtušil téměř vesele. „Ale nemusíte mít obavy. Proč bych se měl obtěžovat tím, že to budu někde vyprávět? Ale jak jsem řekl, někdo z nich mohl zahlédnout váš obličej. Navzdory vašemu převleku jste dost nepřehlédnutelná. Takže si budou klást otázku, proč se proboha lady Serena Willoughbyová plíží večer v Covent Garden, což by žádnou pravou dámu ani ve snu nenapadlo, a ještě k tomu s Raphaelem Lefevrem?“

Serena mlčela. Nezmohla se na odpověď.

„Myslím,“ pokračoval Raphael po chvíli, „že byste měla znovu a pečlivěji zvážit svoji situaci, zvlášť jestli o vás začnou ve společnosti kolovat řeči. Navrhuji, že se u vás zítra odpoledne zastavím.“

„A proč?“

„Protože si stále ještě myslím, že potřebujete moji pomoc, lady Sereno.“ Vstal a nabídl jí rámě, aby ji doprovodil ke dveřím. „Ta či onak.“

„Nikdy,“ odsekla, ale hlas se jí zachvěl. „Navíc zítra odpoledne se mi to nehodí. Mám už jiné plány.“

„Pak byste je měla podle mého soudu zrušit. Navštívím vás kolem čtvrté.“

Ukázal ke dveřím. „Půjdeme?“

TŘETÍ KAPITOLA

Jako ve snu, ve velice zlém snu, kráčela Serena vedle Raphaela Lefevrea na Strand. Začalo pršet, a než se mu podařilo zastavit projíždějící drožku, měla plášť celý promočený.

„Asi budete chtít moji adresu," otázala se markýze.

„Já ji znám," odpověděl jí suše.

A skutečně, když jí pomohl nastoupit, slyšela ho, jak vozkovi říká, aby dámu zavezl do Curzon Street.

„Zde jsou peníze na cestu," dodal a bez jediného slova na rozloučenou a s hlavou pyšně zdviženou se pustil v dešti dál po ulici. Svým jednáním a držením těla jako by byl přímo ztělesněním arogance.

Když se kočár rozjel, opřela se Serena vyčerpaně o opěradlo sedadla. Markýz jí tvrdil, že je dva Mortovi muži sledovali. Možná lhal. S *největší pravděpodobností* lhal. Ale i tak to byl strašlivý večer. Jako by nestačilo setkání se Silasem Mortem. Musel se objevit i Raphael Lefevre a rozrušit ji ještě víc, když jí bezostyšně nabídl ochranu. A jeho polibek ji varoval, jak může být nebezpečný, i když předstírá, že je na její straně.

Tak neobyčejně pyšný člověk. Tak lhostejný vůči všem klepům, které ho provázejí, kamkoli jde. A tytéž klepy budou provázet i ji, pokud se začnou šířit

zvěsti o jejich dnešním večerním střetnutí. Z pouhé představy, co by následovalo, se jí udělalo nevolno.

„Stále si myslím, že potřebujete moji pomoc," řekl jí, když odcházeli z hospody. „Tak či onak." A ještě jí vyhrožoval, že ji navštíví v jejím domě!

Nervózně svírala ruce v klíně. Markýz jistě změní názor, utěšovala se v duchu, protože zoufale potřebovala mít alespoň jiskřičku naděje. Dnes se pobavil na její účet a viděl ji poníženou a zničenou. Mohlo by mu to stačit.

Věděla však, že se mu v budoucnu nemůže vyhnout. Budou se potkávat na večírcích, plesech… Proboha! Celou cestu, až do chvíle, kdy drožka zastavila před jejím domem v Mayfair, se snažila najít nějaké řešení, ale marně.

Spěchala po bělostných mramorových schodech ke vchodu a nepřála si nic jiného, než aby mohla být sama. Hlavní dveře se však otevřely a uvítal ji lokaj a vzápětí k ní spěchala její hospodyně, paní Penneyová, která se tvářila nadmíru ustaraně.

„Mylady! Jen si to představte, být venku v takovém nečase! Plášť máte úplně promoklý!"

Serena ji nechala, aby jí pomohla svléknout plášť, a s přemáháním se na ni srdečně usmála.

„Za to může můj dobročinný spolek. Ale já vás varovala, že se opozdím. Schůze trvala déle, než jsem čekala."

Opět další lži!

Laskavá paní Penneyová nesouhlasně zavrtěla hlavou, pak však už klidněji dodala: „A nyní potřebujete pěknou horkou koupel, mylady. Ve vašem pokoji už je zatopeno v krbu a poslala jsem Marthu, aby vám pomohla s těmi vlhkými šaty."

Serenin starší bratr George ji před rokem a půl požádal, aby si prohlédla tento dům v Londýně, když se